

Latvijas Kompartijas
Kuldīgas rajona komitejas
un Kuldīgas rajona izpildu
komitejas orgāns

PADOMJU KULDĪGA

IZNĀK TRĪS REIZES NEDEĻĀ
Redakcija Kuldīgā, Ventspils ielā Nr. 19
Tālrunis Nr. 105

Redakcija atvērta no plkst. 9—18
Numurs maksā 15 kap.

№ 64 (1953)

Piektdien, 1957. g. 31. maijā

13. gads

Starptautiskā bērnu aizsardzības diena

Rīt, 1. jūnijs — Starptautiskā bērnu aizsardzības diena. To notieca pirms astoņiem gadiem pēc Starptautiskās demokrātiskās sieviešu federācijas ierosinājuma. No tā laika, paužot neļokāmu gribu mobilizēt spēkus bērnu un miera aizsardzībai, 1. jūniju katru gadu atzīmē miljoniem cilvēku.

Ar jauno paaudzi tautas saista savas labākās



nākotnes cerības un ilgas. Un nav pasauļ nekā cēlāka, svētāka, kā uzdevums pasargāt jaunos pilsoņus no jauna postoša kara, kā pienākums izaudzēt viņus veselīgus un laimīgus.

Vēlēšanās nodrošināt saviem bērniem mieru un priecīgu dzīvi vieno tautas. Visās zemēs ar katru dienu ciešāka kļūst pārliecība, ka šo mērķu sasniegšanai nepieciešams saliedēt visus tos spēkus, kam dārga cilvēces nākotne. Bērnu aizsardzības kustība un cīņa par mieru ir savā starpā saistītas nesaraucamām saitēm un gūst aizvien plašāku vērtību.

Mūsu zemē — uzvarējušā socialisma zemē — par jauno paaudzi nerimtīgi rūpējas Komunistiskā partija, Padomju valdība, visa tauta. Padomju Dzimtene bērniem neko nežēlo, sniedz viņiem visu labāko. Pie mums pastāv plašs skolu, bērnudārzu, mazbērnu nometņu un pionieri nometņu tīkls. To uzturēšanai un tālākai paplašināšanai ik gadus izdod milzīgus līdzekļus.

Realizējot XX kongresa lēmumus, partija un Padomju valdība veic arvien jaunus un jaunus pasākumus sievītes mātes un jaunās paaudzes dzīves apstākļu uzlabošanai. Sievietēm ieviešami pagarināti grūtniecības un dzemdību atvaļinājumi, stipri palielinātas pensijas apgādniekus zaudējušām strādnieku un kalpotāju ģimenēm. Saīsināta darba diena pusaudžiem.

toru jūga smagās sekas. Miljoniem bērnu kapitalistiskajās valstīs, un jo sevišķi kolonijālajās un atkarīgajās zemēs, spiesti strādāt darbu pāri saviem spēkiem: viņiem nav iespējas iegūt izglītību.

Kapitalisma apstākļos jau tā grūtā bērnu un jaunatnes dzīve drudžainās bruņošanās rezultātā aizvien vairāk pasliktinās. Rietumu lielvalstu budžetu līdzekļu lielāko daļu vēl joprojām izlieto kara sagatavošanai. Tani pašā laikā veselības aizsardzībai, bērnu izglītošanai un audzināšanai tiek atvēlēti niecīgi līdzekļi. Imperialistiskā propaganda turpina sagandēt bērnu un jaunatnes apziņu ar cilvēknieču ideju indi.

Kara draudi vēl nav novērsti. Tas liek visiem labas gribas cilvēkiem arī turpmāk vēltīt savus spēkus cīņai par stabili mieru starptautām. Padomju sievītes dziļi solidarizējas ar visu zemju sievietēm, kas cīnās pret kara draudiem, par gaišu nākotni bērniem. Veicinot tautu draudzību un savstarpēju saprašanu, padomju sievietes turpinās nostiprināt mieru.

Simtiem miljonu vīriešu un sieviešu visās pasaules daļās šodien cīnās par jaunās paaudzes drošu un laimīgu dzīvi. „Mieru un laimi mūsu bērniem!” — tāda ir tautu prasība.

Nonogurušiem par saviem jaunajiem pilsoņiem rūpējas arī tautas demokrātijas zemju valdības. Ejot socialisma celtniecības ceļu, šo valstu darbaļaudis dara visu, lai viņu bērni augtu laimīgi un veselīgi.

Padomju Savienības un tautas demokrātijas zemju paraugs pārliecinoši parāda, ka skaista bērnība var būt tikai tur, kur vara ir tautas rokās, kur pāri visam stāv darba cilvēks ar savām materialajām un garīgajām interesēm.

Kur valda kapitāls, tur darbaļaudu bērniem jau agrīnākas izbaudīt ekspluatā-

Pirmie soļi skolā

29. maija rītā pilsētas II septiņgadīgā skola tērpusies pavasara ziedu rotā. Skolas kolektīvs — audzinātāji, skolēni gaida ierodamies tos bērnus, kas šogad sper pirmos soļus skolā.

Māmuju, vecmāmuju, tēvu un citu piederīgo pavadībā skolā uz 10 dienu mācībām ierodas septiņgadīgie bērni. Dažs vēl pabailīgi turas pie mātes rokas, cits droši sper soli pāri skolas sliekšnim.

Koši greznotajā zālē mazos un viņu piederīgos apsveic skolas mācību daļas va-

dītāja b. Sauka. 2. un 3. klases skolēni saviem nākamajiem skolas biedriem sagatavojuši skaistus priekšnesumus — pasaku dramatizējumus, deklamācijas, dziesmas. Uzstājas arī mazie, parādot, ko viņi iemācījušies mājās. Pēc tam pionieri mazos aizved uz viņu klasi. Šeit bērni iepazīstas ar audzinātāju b. Rubausku, viens ar otru, pastāsta, ko līdz šim darījuši, ko iemācījušies.

Ar lielām rūpēm un mīlestību skola sagaidīja nākamos skolēnus.

V. Kļava

Gaiša un saulaina ir mazajo dzīve

Plaša, saules pielietā dārza vidū atrodas nams, kur savas dienas aizvada tie mazie kuldīdznieki, kuru vecāki strādā. Kuldīgas bērnudārzam nodotā nama telpas ir plašas, lielas, gaišiem logiem. Valsts katru gadu izdod daudz līdzekļu, lai mazajiem pilsoņiem bērnudārzā būtu labi, lai to varētu apmeklēt pēciešpējas vairāk bērnu, tādējādi atslogojot viņu vecākus un atbrīvojot to rokas ražīgam darbam.

Ja 1955. gadā bērnudārzā varēja uzņemt tikai trīs grupas, katrā pa 25 bērniem, tad pērn jau bija iespējams noorganizēt ceturto grupu. Pašlaik bērnudārzā ir 114 bērnu, bet jau visā drīzumā būs iespējams noorganizēt vēl vienu grupu.

— Paredzams, ka pavisam drīz varēsīm noorganizēt arī tā saucamo nakts grupu, lai atslogotu tos vecākus, kuri strādā nakts maiņās, — stāsta bērnudārza pārzine b. Kāpostīņa.

Lai mazos pilsoņus labi apkalpotu, sagatavotu skolai, valsts algo 7 audzinātājas, 4 aukles-apkopējas, virēju un vēl daudz citu kalpotāju — pavisam 17 cilvēku.

Vecākiem par bērnu uzturēšanos bērnudārzā jāmaksā

pavisam niecīgas sumas. Galvenos izdevumus sedz valsts, pie kam daudz bērnu un vienuklajām mātēm paredzēti sevišķi atvieglojumi. Bērnus trīs reizes dienā ēdina, regulāri iegādājas jaunas rotaļlietas, mācību līdzekļus un citus materiālus metodiskajam kabinetam, ko iekārtoja šogad.

Nesen kapitāli izremontēja un nodeva bērnudārza rīcībā vēl vienu māju, lai mazo vajadzībām būtu pēc iespējas plašākas un labākas telpas.

Reizi nedēļā bērnudārzā ierodas ārste un medicīnas māsa. Bez bērnu veselības pārbaudes šeit izdara arī visas potēšanas, kas mazos pasargā no dažādām infekcijas slimībām.

— Lielu palīdzību bērnudārzā labiekārtošanā mums sniedz Tūku fabrikas kolektīvs, — stāsta b. Kāpostīņa. — Sevišķi tas attiecas uz mūsu plašā dārza izkopšanu, kur Tūku fabrika palīdz ar transportu, darbaspēku. Palīdz arī Tūku fabrikas strādniece, daudz bērnu māte b. Faterkina, kural bērnudārzā nāk 3 mazuļi.

Valsts nežēlo rūpju, lai mazajiem kuldīdzniekiem bērnudārzā būtu labi un jaukti, lai viņi pienācīgi sagatavotos skolas apmeklēšanai.

V. Zile

PĒTERIS SILS

Pionieriem

Jūs — nākošā maiņa,
Jūs — rītdienas tilts,
Jūs — padomju tautas
Un varoņu cilts.

Vai zeme, vai jūra,
Vai debesu jums —
Viss viss jūsu daļa,
Tas viss pieder jums.

Ir skaista šī zeme,
Šī Padomju valsts,
Tā plaukstošās dzīves
Visatiprākais balsts.

Lai kaklausti sārtie
Jums māca ikdienā
Kā dzimteni mīlēt
Ik brīdī, arvien.



Cik daudz interesanta šajās grāmatās!

PARTIJAS DZĪVE

Pirmorganizāciju sekretāru seminars kolchozā „Uzvara”

Kad 28. maija rītā pie kolchoza „Uzvara” kantora ēkas pietāja vairākas vieglās automašīnas un autobuss, atbraucēji — partijas un komjaunatnes rajona komiteju darbinieki, viesi no Ventspils rajona un mūsu rajona kolchozu un MTS partijas pirmorganizāciju sekretāri — jau bija gaidīti. Viss bija sagatavots, un seminars, lai iepazītos ar kolchoza „Uzvara” partijas pirmorganizācijas darbu, apmainītos darba pieredzi, varēja sākties.

Jā par ko pastāstīt

Tribinē kolchoza „Uzvara” priekšsēdētājs un partijas pirmorganizācijas sekretārs b. Muižnieks. Seminara dalībnieki klausās viņā ar lielu interesi. Un kā gan nē. Biedrs Muižnieks kolchozā par priekšsēdētāju strādā no tā dibināšanas pirmajām dienām. Šajos gados sasniegts daudz un ir par ko pastāstīt. Seminara dalībnieki vienlīdz uzmanīgi klausās, ka kolchozā strauji attīstās palīgozāres — zivkopība un dārzkopība, kā kolchozs pērn sasniegta turpat miljonu rubļu ienākuma, kā tika pārvarētas grūtības, kad „Uzvarai” pievienoja atpalikušo kolchozu „Zvejnieks”, kā saliedēja vienu, darbu kolektīvu, bez kā nebūtu līdzšinējo panākumu.

Tāču lai arī kā b. Muižnieks cenšas aptvert visus jautājumus, seminara dalībniekus vēl daudz kas interesē.

— Kā pie jums ar materiālo interesi? Kā organizēta lopu ganīšana? Kā ar jaunu ēku celtniecību? Tie ir jautājumi, kas interesē gan viesus no kaimiņu rajona, gan mūsu pirmorganizāciju sekretārus. Un b. Muižnieks pastāsta daudz interesanta. Kolchozniekiem līdz šim avansā par katru izstrādes dienu izsniedza 3 rubļus, bet turpmāk izsniegs četrus rubļus, lopotnēm papildus apmaksu izsniedz, vadoties no pērnā gada izslaukumiem. Tiklīdz kāda slaucēja šogad sasniegs pērnā gada izslaukuma plānu, papildus apmaksu palielinās, bet ja izslaukums no govs pārsniegs 2000 litrus — atkal palielinās.

Tiesa, ar kultivētām ganībām gan kolchozā vēl pavāji, un b. Muižniekam nākas atzīt, ka šeit vēl ļoti daudz kas darāms.

Giešā sadarbībā ar valdi

Ne uz mazums jautājumu nākas atbildēt arī b. Heršbergam, kad viņš stāsta par partijas pirmorganizācijas darbu, jo tas seminara dalībniekus interesē visvairāk. Visi piekrīt, ka ļoti labi ir tas, ka partijas pirmorganizācija cieši sadarbojas ar valdi un pulcinājusī ap sevi plašu kolchoznieku aktīvu. Visus svarīgākos valdes sēdēs izšķiramos jautājumus iepriekš pārņem partijas sapulcē. Pie tam pieņemts organizēt vairāk atklātās partijas sapulces, kurās dažkārt dalībnieku skaits sniedzas līdz piecdesmit.

Biedrs Heršbergs pastāsta,

kā organizēts propagandas un agitācijas darbs kolchozā, par lektoru grupu, kurā 18 cilvēku un kas rosīgi darbojas, par jaunatnes audzināšanu. Un daudziem sekretāriem, kaut arī klusībā, nākas atzīt, ka arī viņu pirmorganizācijās vajadzētu ieviest iepriekšēju lekciju apspriešanu, kā to dara šeit. Tāpat dažam sekretāram jāatzīst vien ir, ka arī jaunatnes audzināšanā šeit var mācīties. Partijas organizācija jaunatnes audzināšanu nav atstājusi tikai komjaunatnes pirmorganizācijas ziņā, kā to dara vienā otrā citā kolchozā. Svarīgākos jautājumus, kas skar jauniešu dzīvi, apspriež komunisti un komjaunieši kopā.

— Un dažkārt sirsnīgas pārrunas ar jauniešiem dod daudz vairāk nekā stingri lēmumi un sodi, — saka b. Heršbergs.

Daudzus seminara dalībniekus interesē, kā partijas pirmorganizācija vada socialistisko sacensību, kā cīnās par darba disciplīnas nostiprināšanu. Šeit b. Heršbergs var pastāstīt daudz laba un interesanta — gan par sarkanajiem karodziņiem un naudas premijām, ko ik mēnesi izsniedz slaucējām — uzvarētājām sacensībā, gan par sacensības biļeteniem, ko ik pa 10 dienām izsūta novietnēs.

Mazliet sarkt nācās kolchoza „Imanta” priekšsēdētājam b. Zandmanim, jo b. Heršbergs pastāsta, ka imantieši ļoti maz interesējas par abu kolchozu sacensību. „Uzvaras” laudis par sacensību izrāda lielu interesi, un šeit arī izdoti biļeteni par lauku darbu gaitu abos kolchozos.

Tāču vislielāko interesi seminara dalībniekos izraisa tas, kā partijas pirmorganizācija izmanto uzskatāmo agitāciju darba disciplīnas nostiprināšanai. „Gaismas avīze”, „Dzīvā avīze”, „Krokodils” — lūk, kas palīdzējis novērst ne vienu vien „nebūšanu”. Biedrs Heršbergs pastāsta, kā to visu pie viņiem organizē, apsoloties seminara nobeigumā parādīt to arī praktiski.

Tīrība, kārtība un akurātība

Saņēmuši atbildes uz visiem interesējošiem jautājumiem, seminara dalībnieki devās apskatīt kolchozu. Jaunajā lielā kūtī tos sagaidīja kūtī vecākā Rita Strāke. Viņa pastāstīja, ka novietnes lopkopes pārgājušas uz divreizēju govju slaukšanu, par to, kādas priekšrocības ziemā bija rupjās lopbarības sautēšanai. Tāču visvairāk apmeklētāju

vērību saistīja priekšzīmīgā tīrība un kārtība kūtī.

Daudzi seminara dalībnieki nebija cerējuši ieraudzīt tik labu tīrību, kārtību un akurātību lopu novietnēs. Grīdas izmazgātas, izskatās kā nobērtas. Šeit starp vairāk nekā 80 govīm neatrast nevienu, kurai būtu pielipusi mēslu pika. Rita Strāke pastāstīja, ka govju stāvvietas tiek mazgātas katru dienu.

Tikpat priekšzīmīga tīrība un kārtība bija vērojama kūtī, kur strādā viena no kolchoza labākajām slaucējām Lilija Merclina — nomazgātas grīdas, ik dienas tīrīto govju spalva gluda un spīdīga. Vairākas seminara dalībnieces interesēja, cik daudz piena slaucēja izbaro teļiem, kuri tik „apaļi” un gludi spalvu, ka prieks skatīties.

— Devīpus litrus dienā katram, — atbildēja uz jautājumu lopkope.

— Savādi gan, — iebilda kolchoza „Aktivists” partijas pirmorganizācijas sekretāre b. Tomsone. — Arī mūsu kolchozā tikpat daudz izbaro, bet teļi vāji.

Te jāsaka tā: izaudziniet arī „Aktivistu” un citos kolchozos tādas teicamas un akuratus darba darītājus, kādus izaudzinājusi kolchoza „Uzvara” valde un partijas pirmorganizācija, tad arī panākumi būs droši.

Tīrība un kārtība bija vērojama arī cūku novietnēs, kur iegriezās seminara dalībnieki. Tāču šeit Lisenko vārdā nosauktā kolchoza partijas pirmorganizācijas sekretāre b. Zalcmane droši varēja apgalvot, ka viņu kolchozā cūkas tomēr labākā miesas stāvoklī. Šeit arī izcēlās domu apmaiņa par to, vai jāizbaro izbarot nesasmalcinātu, kā to dara cūkkope b. Ābiņa, vai sasmalcināt un dot kopā ar pārējo barību.

Ar lielu interesi seminara dalībnieki pakavējās pie jauniešiem iekārtojamās cūku vasaras nometnes. Divu nedēļu laikā iekārtošanu pabeigs. Aplokos cūkām būs pieejamas arī „vannas”. Var droši teikt, ka ikviens seminara dalībnieks pie sevis nolēma: tādas jāiekārto arī manā kolchozā.

Seminara noslēgumā

Pēc atgriešanās no brauciena pa kolchozu Abavas krastā izraisījās dzīvas pārrunas par redzēto. Seminara dalībnieki pastāstīja, kādus trūkumus saskatījuši kolchoza „Uzvara” partijas pirmorganizācijas un valdes darbā, pastāstīja, kā vienu vai otru pasākumu organizē kolchozos, kur viņi strādā.

Seminara nobeigumā tā dalībnieki noskatījās „Uzvaras” pašdarbnieku sasniegumus, „Gaismas avīzes” pēdējo numuru, „Pusdzīvās bildes” un „Dzīvo avīzi”. Raugoties pēdējo, sarkt vajadzēja ne vienam vien seminara dalībniekam, jo tajā bija izmantoti kritiski materiāli no vairākiem rajona kolchoziem.

A. Liepa

Rajona laukos

Uzsāk sējumu kopšanu

Šogad kolchoza „Lepina ceļš” laudis labi sastrādātā augsnē un savlaicīgi apsēja visus graudaugus. Līdztekus graudaugu sējai laukkopji apstādīja 60 ha platībā kartupeļus, bet 30 ha apsēja ar cukurbietēm. Tikko iestājās siltāks laiks, kolchozā apsēja arī kukuruzu 10 ha. Kā pastāsta rēķinvede, tad lielu vēribu kolchozā no gada gadā vēlti kultivēto zālāju audzēšanai. Tā šajā gadā ar sētiem zālājiem apsēja 100 ha. Pašreiz sēto zālāju kopplatība kolcho-

zā aizņem ap 500 ha, kas sastāda vairāk nekā 40 proc. no visas aramzemes kopplatības. 26 ha platībā pie fermām ir iesēts vīkcauza maisījums jālabībai.

Pašreiz, kad visi lauki ir apsēti un sējumi labi sazēlušies, kolchoznieki uzsākuši sējumu kopšanu. Šajās dienās pabeigs cukurbietu sējumu rušīšanu. Vairāku desmit hektāru platībā ir rušināti arī kartupeļi. Tikko tie kaut cik paaugsties, uzsāks vagošanu.

A. Sānīšs

Apsēta kukuruza

Daudzi mūsu rajona kolchozi tūdaļ pēc vasarāja graudaugu sējas pabeigšanas sēj skābarības kultūras, kur galvenā vēriba ir veltīta kukuruzai.

Viens no pirmajiem kukuruzas sēju 20 ha platībā pabeidza kolchozs „Brīvais ceļš”. 10 hektarus ar kukuruzu jālabībai ir apsējuši arī kolchoza „Jaunā gvarde” laudis. Kā pastāsta kolchoza agronomi

b. Biģis, tad viņi kukuruzas sējai ir izraudzījuši no nezālēm tīrus un labi mēslotus kūdrāju laukus. Pirms sējas minētie lauki vēl papildus uz katra hektāra saņēmuši 4 cent mineralmēslus.

Vairāk nekā 10 ha ar kukuruzu ir apsējuši arī kolchozi „Proletarietis”, „Aktivists”, „Cīņa”, „Bolševiks” un citi.

A. Pētersons

Kolchoza dārzkopības brigade

Raiņa vārdā nosauktajā kolchozā lielus ienākumus dod saimniecības palīgozāres. Tā pagājušajā gadā dārzkopības brigade, kurā strādā 9 cilvēki, kolchozam deva 140 tūkstošus rubļu lielu ienākumu.

Šogad dārzkopības brigade brigadierā Evalda Mūrnieka vadībā strādā tikpat čaki. Visi augļu dārzi 16,8 ha kopplatībā ir labi apkopti, ābeles un ķirši ir pilnos ziedos. Zied arī zemenes, kuras aiz-

ņem 0,3 ha. Varenī paaugsties ir agrie kartupeļi un kāposti. Jaunas kultūras šogad dārzkopjiem ir pētēsiļu un burkānu sēklīnieki. Lielā platībā kolchoznieki šogad paredzējuši audzēt gurķus. Gurķu dēsti spēcīgi aug lecektīs trūdzeses puļņos.

Pavisam šovasar dažādas sakņaugu kultūras kolchoza dārzkopji audzēs 8 ha platībā.

P. Jansons

PA LAIKRAKSTĀ IEVIETOTO MATERIĀLU PĒDĀM

„Nolaidīga slaucēja”

Ar šādu virsrakstu mūsu laikrakstā № 48 bija ievietots kritisks materiāls. Rakstā bija norādīts, ka padomju saimniecības „Vārme” lopkope-slaucēja Anna Rozentāle pie slaukšanas un piena uzglabāšanas neievēro vajadzīgo tīrību, ka slaucēja nelieto izsniegtos dvieļus un ķīteļus, ka govīm tesmeņus nemazgā un ne-

tīrumi iekļūst pienā. Pienis no novietnes, kurā strādā Rozentāle, ir netīrs.

Redakcija saņēma atbildi, kurā padomju saimniecības „Vārme” galvenais zootehniks ziņoja, ka faktiski atbilst patiesībai, un Rozentālei izteiktis stingrs rājiens ar brīdinājumu, ja turpmāk atkārtosies minētās nolaidības, slaucēja tiks atlaista no darba.

„Tā turpināties nevar”

Ar tādu virsrakstu mūsu laikrakstā 12. aprīļa numurā bija ievietots materiāls par to, ka Alsungas strādnieku ciematā ēkai Dārza ielā № 3 ir nepieciešams steidzams remonts.

14. maijā saņemām no Alsungas strādnieku ciemata

Darbaļaužu deputātu padomes izpildu komitejas atbildi, kurā rakstīts:

„...rakstā minētai mājai Dārza ielā № 3 ir ielānāts kapitālais remonts, ko izdarīs šīnī ceturksnī. Tad arī tiks pārmūrēti skursteņi.

Brālīgajā republikā

Būvmateriālu ražošanas kolchozos

Šogad Lietuvas kolchoznieki plaši izvēršusi dzīvojamo māju un saimniecības ēku būvi. Svarīgākos būvmateriālus — ķieģeļus un kaļķus kolchozi ražo paši savos uzņēmumos.

Lielākajā daļā kolchozu ķieģeļniecību ierīkotas rūpnieciskās ražošanas krāsnis. Tas dod iespēju ražot par 10 miljoniem

ķieģeļu vairāk nekā pagājušajā gadā.

Līdz ar ķieģeļu ražošanas paplašināšanu republikas kolchoznieki ražo arī vairāk kaļķu. Uzsākta cementa kārņu ražošana aukstā veidā specialās spiedēs, ko izgatavo kolchozu darbnīcās.

(ELTA-LTA)

PIMRINDAS LAUDIS

Zobārste Erna Janitena

Tas bija pirms vairākiem gadiem. Vidusskolas absolvente Erna Janitena saņēma četrus gadu darba augļu — gatavības



līdzību pie ārsta meklē tikai tad, kad viņam tātiešām vajadzīga.

Vēl tikai pirms pāris gadiem Kabilē zobārsta nebija. Dažs vienkārši aiz nolaidības nebrauca uz Kuldīgu, daudziem dažādu iemeslu dēļ nebija iespējams. Sevišķi tas jāsaka par skolēniem. Bet Kabilē pagājušajā gadā vien bija ap 400 skolēnu un šogad šis skaits nav daudz mazāks. Ja pašā sākumā bojāto zobu nesalabo, ir daudz zaudēts. Biedrene Janitena vispirms cenšas, kā saka, glābt, kas glābjams, bet tikai tad, ja nav nekādas iespējas — bojāto zobu izrauj. Mūsdienās ielikta mākslīgus zobus nav sevišķa problēma, taču dabīgs paliek dabīgs.

Reizi nedēļā uz Kabilē brauc zobu tehniķis. Kopīgi ar to tad parūpējas par nelabojamo zobu apmaiņu. Zobārstei darbā daudz palīdz arī sanitāre b. Cideršteina.

No tās dienas, kad Erna Janitena atstāja Medicīnas institūta auditoriju un atbrauca uz Kabilē, nav apritējuši vēl pilni divi gadi. Tas nav garš praktiska darba laiks. Ārste vēl labi atceras pirmās patstāvīgā darba dienas, kad zobārstniecības kabinetā nebija ne elektriskās urbīmašīnas, ne speciālā krēsla. Ārste pati sagādāja daudzus nepieciešamos instrumentus.

Taču šajā šajā laikā ar laipnību un rūpību jaunā ārste ieguvusi daudz cilvēku atzinību.

labā, kas nepiemēta Rīgai...

— Par mūsu zobārsti varam sacīt tikai labu!

— Kamēr Kabilē strādās tagadējā ārste, mani nevilks neaizvilks pie cita zobārsta...

Tādas un līdzīgas runas var dzirdēt no daudziem kabilniekiem. Un ne tikai no kabilniekiem! Ernai Janitenei vajadzētu apkalpot tikai Kabilē un Viesturā ciemus. Taču nereti klienti ierodas no Imantas, Rendas, pat Rumbas ciema kolchoziem. Dažreiz ir tā, ka paredzēto 16 cilvēku vietā jāpieņem turpat dubulttīgs skaits. Protams, tādās reizēs to nevar paspēt 5,5 stundās, bet darbs „ievelkas” ilgāk par noteikto laiku.

— Kā es varu aizraidīt mājā, ja cilvēks atnācis kājām pat 18 kilometrus? — saka b. Janitena.

Tiesām, šinī ziņā ārstam ir grūtāk kā citiem. Kurš gan nezina, ka cilvēks pa-

aplicību. Par to priecājas ne tikai Erna, bet arī audzinātāji, vecāki un viss kolektīvs; gatavības apliecībā bija tikai teicamas atziemes.

Erna jau vidusskolā bija cieši izlēmusi savu turpmāko dzīves ceļu — kļūt par ķirurgu. Taču galā iznāca citādi; jauniete kļuva zobārste. Un atkal viņa institutu pabeidza ar izcilību.

Turpmākais ceļš jaunajai ārstei aizvīdās tālu no Rīgas — uz Kabilē. Vai nu tas bija patīkami vai nē, atstāt iemīļoto gatvaspilsētu un doties darbā uz vienkāršu nelielu ciemu, to vislabāk zina tikai pati ārste. Kabilē un Rīgā! Bet kāda gan var būt nozīme vietai, ja esi izvēlējies darbu, kurš tik daudz laba var nest citiem cilvēkiem! Pamazām ārste, kā saka, iedzīvojās jaunajā vietā un, ja labi ielūkojās apkārtnē kūsājošajā dzīvē, atradās arī daudz

TASS ziņo

Kazachija izpildījusi vasarāja sējas plānu

Labākajos agrotehniskajos termiņos apsēti 23,5 miljoni hektari, tai skaitā 21.397 tūkstoš hektaru ar graudaugiem.

Ar kviešiem apsēti 1092 tūkstoš hektaru virs plāna. Republikas dienvidos kvieši jau sākuši vārpot.

Jaunās Kamčatkas karle

Padomju varas gados Kamčatka pārvērtusies par lielu zivju rūpniecības rajonu ar moderniem mehānizētiem uzņēmumiem. To labi parāda jaunā interesantā ekspozīcija vietējā novadpētniecības muzejā, kas sagatavota sakarā ar Lielā Oktobra 40. gadadienu. Kamčatka tagad dod vairāk nekā 10 procentus no vi-

sām zivīm, ko iegūst mūsu zemē. No turienes izved daudz kažokādu, tur plaši izvērsti meža darbi, atklātas derīgo izrakteņu atradnes, kas vēl jāapgūst. Apgabala lauku darbaļaudis pierādījis, ka arī ziemeļos var audzēt dārzeņus, kartupeļus, attīstīt lopkopību.

Katrs otrais posma vadītājs ar vidējo izglītību

Kad izlaiduma sarīkojumā Marijai Kolevai pasniedza gatavības apliecību, savu tālāko ceļu dzīvī viņa jau bija izraudzījusi. Viņa nolēma palikt un strādāt savā lauksaimniecības artelī. Zemkopji labprāt uzņēma jauniešu savā saimē. Čakli strādādama, viņa ātri

iemantoja autoritāti kolhoznieku vidū.

Kaļiņina vārdā nosauktais kolhozs ir viens no lielākajiem Odesas apgabala Bolgradas rajonā. Četrās kompleksās brigādēs ir 48 posmu vadītāji, no tiem 23 ir vidējā un speciālā izglītība.

Gatavo ceļus labības pārvadāšanai

Dņepropetrovskas apgabala gaidama bagātā raža. Plaši izvērsti darbi, gatavojot ceļus labības pārvadāšanai. Šajos darbos iekļauta kolhozu un MTS tehnika un darbaspēks.

Apgabalā jau gatavoti ceļi divarpus tūkstošu kilometru garumā un vairāki desmiti tiltu. Līdz ražas novākšanai izremontēs vēl tikpat daudz ceļu un tiltu.

Ogļu šachta Dagestanā

Architas kalnraktuvē Dagestanā darba ierindā stājusies jauna mehānizēta šachta. Iegūtas pirmās tonnas ogļu. Līdz ar šās šachtas nodošanu eks-

pluatācijā uzlabosies pilsētu un kalnu rajonu apgāde ar kurināmo. Tuvākajā laikā sāks būvēt vēl divas šachtas.

Jaunas pastmarkas

PSRS Sakaru ministrija izlaidusi seriņu krāsainu pastmarku, kas vēlitas sestam Vispasaules jaunatnes un stu-

dentu festivalam. Izlaistas arī pastmarkas par godu Ļeņingradas 250 gadu jubilejai.

MŪSU REPUBLIKĀ

Kukuruzu audzē piemājas zemē

Augstas kukuruzas ražas izaudzē Balvu rajona lauksaimniecības artelis „Varonis”. Pagājušajā gadā atsevišķos laukos šeit ieguva 600 centnerus zaļās masas no hektara. Šogad šo kultūru audzēs 45 hektaru platībā — trīs reizes vairāk, nekā bija paredzēts. Vērtīgu iniciatīvu parādījis kolhoznieks Roberts Kevers, kas apņēmies izaudzēt kuku-

ruzu viena hektara platībā. Kolhoznieks Ivans Golubevs, Semjons Smolaks un citi audzē kukuruzu piemājas zemē. Pēc brigāžu sapulču lēmuma kolhoznieku sēta izaudzēs 0,1 hektaru kukuruzas. Tas artelim dos iespēju papildus sagatavot 800 — 900 tonnu skābarības.

(LTA)

MIKELIS PLATACIS

Tas bērniņš nav kristīts...

HUMORESKA

Skaļš breiciens pārtrauca nakts klusumu. Plaisiņu Lavize savā gultā apsovēdās uz otriem sāniem. Brīdī bija miers, tad aizsienas sākas atkal: e-e-e-ēēē-ēēē-ēēē... — kļiedza Akmentīgu zīdāinis. Lavize skaidri dzirdēja, ka pie kaimiņiem sākās parastā nakts rosbība: pa grīdu šļūca Akmentīgu Ilgas māte Eda savas lielajās rīta korpēs, pret bērnu mazgājamās vannas skārda malu atsitās krūzīte, ierūcās nīkna virieša balss. Taču visi šie blakus trokšņi nevarēja apstāpēt mazā Akmentīgu Jāntiņa balsi.

Plaisiņu Lavize piecēlās gultā sēdus, ieklausījās, ka no gultas pretējās istabas pusē vairs neskān viņas Adama krāciņi, Lavize sāka čukstēt:

— Ak tu bezdievji, ak nešķīstēpi! Klau, kā bērniņš atkal mokās!

Adams norūca kaut ko par naktsmiera traucēšanu, bet tik nesaprotami, ka Lavize netika gudra, vai tas zīmējas uz viņu vai Jānti, kurš nu jau kļiedza gluži aizsmacis.

— To es tev saku, vecādi, — Lavize turpināja gluži grīnā balsi, — rit pat ej pie Akmentīgiem un uzstādu ultimātumu: vai nu to bērniņu nokrista, jeb es celsu sūdzību. Tas ilgāk vairs nav ciešams! Te skaidri redzams, ka to kuslo dzīvību grēd nobēgīt. Bez kristīšanas izdzīsīs kā svečītes liešana, aizies postā naba galā klātis...

Nakamā rīt, kad Lavize iegāja pie Akmentīgiem, tur jau sē-

dēja otra kaimiņiene Vāgūžu Guste. Ilgas māte Eda bāza Jāntiņa matē pamatīgu knupi, bet pati Ilga stāvēja pie loga gluži bāla un noraudzījies.

— Kņupītis bērniņam, — runāja Lavize, pārliecināties pār mazo gultīgu. Ai, ai, cik gards! Nam, nam...

Jāntiņš, zilgani bāla sejiņa, kāri zida knupi, bet Eda stāstīja:

— Vakar samerceju rupjo maizīti cukurādeni un ietinu lupatīnā. Cukurādēns nomierina sirdi un nervus, bet naktī tomēr kļiedza nabadziņš. Kāds tur brīnums, nekristīts bērniņš. Šorīt biju pie māsītiņa. Viņš skaidri un gaiši pāstāstīja, ka visas tās nelaimes cejas no tam, ka bērniņš nav kristīts. Iedeva drusku svētītā ķiršu vīna. Veselu stundu maizīti mērcēja. Redz, kā garšo, redz, cik bērniņš mierīgi gul. Tomēr kaut kas no tās spētiņības tika.

Eda apsedās uz gultas malas un sāka pārmetoši lākoties Ilgā.

— Ai, ai, ai, — pūta Vāgūžu Guste.

— Ai, ai, ai, — viņai piebalsoja Plaisiņu Lavize. Viņa gribēja vēl kaut ko sacīt, bet pēkšņi Jāntiņš, izlaidis knupi no mutes, sāka aizsmakuši balst atkal kļiegt. Eda un Ilga metās pie gultīgas.

— Atkal jau, — iešņukstēja Ilga, cīlējot baltās marles trīsstārti, kas bija pilns zaļganās, glotainās masas.

— Tas no tās tavas suslas, — teica Eda. — Vakar atkal iegrādi. Es teicu, ka krūts piens bērnam

kaitīgs, bet vai tu kādreiz esi klausījusi manus padomus.

— Vai, vai, kā vēdero nabaga tārpiņš, — žēla balst runāja Lavize. — Nevajag zīdīt, mīļā Ilgiņ, nevajag. Un vēl nekristitu bērniņu. Tādam jau viss ātri kēras.

— Nu tikai, — piekrita Vāgūžu Guste. — Kamēr svētītā vārdi nenogēms viņam visas tās nelaimes, kaitis ka nelaists stādīgs žogmāle. Nokristi, Ilgiņ, nokristi, nelaid postā savu miesu un asinis.

— Kam nu tādas bļēgas runāt, — atbildeja Ilga. — Viņš vienkārši ir slims, bet es tikai nezīnu, kādēļ. Domāju, ka jāpasauc ārsts...

— Tu labāk klusē! — uzsauca Eda. — Esmu izaudzinājusi piecus bērnus, es gan labāk zināšu, kas viņam par vainu. Kamēr nebija nokristīta, tu kļiedzi tāpat, vēderoji tāpat, negulēji tāpat. Tīkko nokristīju, visas vainas bija kā ar roku atņēmtas.

Ari Lavize un Guste zināja stāstīt neskaitāmus gadījumus, kad bijis gluži tāpat. Bijis skaidri redzams, ka bērns vairs dzīvotājs nav, bet tikko nokristīts, skaties, kas par spēka viru kļuvis. Prieks vecākiem, visiem kaimiņiem un radīem.

— Saki man skaidri un gaiši, — griezās Eda pie meitas, — kad tu to bērnu kristīsi? Es šis mocības ilgāk vairs nevaru izciest. Mana sirds neļauj skatīties, ka tas tārpiņš iet postā. Es tādu

grēku darbu negribu uzņemties uz savas sirdsapziņas.

— Est taču prātīga, māt, est prātīga, — lūdza Ilga. — Kam nu tāda mazošanās?

Lavize un Guste reizē pārmeta sev krustus. Phu, tu, kā nu kristīšanu var saukt par mazošanos! Tādu grēku! Negribas ne dzirdēt!

— Tā tad nekristīsi? — pavīsam stingri meitai jautāja Eda.

— Nekristīšu, māt, — tikpat stingri atbildeja Ilga.

— Kad tu radāsi pie maza tārpiņa atdzīvušājus miesam, tad būs par vēlu, — Eda sacīja. — Bet es to negribu redzēt, sirds neatļauj. Es negribu palīdzēt kopt pagānu. Es esu atpakaļ pie sava dēla.

Jāntiņš joprojām kļiedza, nelīdzēja arī siltās termofors, ko Ilga tam bija uzlikusi uz vēderiņa. Bet Eda vairs neklausījās. Ar mazu sapnītī rokās, baltu laika priekšmetu viņa izgāja pa durvīm salta un cēla.

Guste un Lavize šādu iznākumu nebija gaidījušas. Ka norunājušas viņas izlīdēt pa durvīm tālīt aiz Edas.

— Nu tas vairs nav dzīvotājs, — priekšnamā sacīja Guste Lavizei.

— Labi, ja pietiks līdz vakaram, — piekrita Lavize.

Pēc stundas pie Akmentīgu dzīvokļa durvīm piestāja mašīna ar sarkanu krustu. Piespiedusi ausi sienai, Lavize centās saklausīt, ko ārste runāja ar jauno mātī, bet viņas runāja ļoti klusi. Viņas darijās ļoti ilgi, mazais tārpiņš vairs nekas reizes nekļiedās žēli, gari, bet tad apklusās.

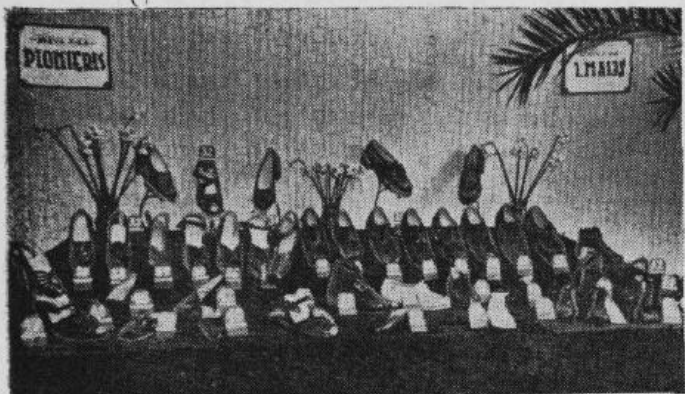
— Belgis ir! — ievaidējās Lavize. — Ak nešķīstēpi, ak grēka pagales!

Vēlāk viņa redzēja, ka Ilga izsvieda atkritumu kastē Edas savistitos knapiņus ar svētīto ķiršu vīnu. Drīz pēc tam viņa mājā runāja, ka Akmentīgu piemeklējusi liela nelaime, nav vairs mazās atvasītes.

Bet nakamajā dienā, kad Lavize un Guste iegāja pie Akmentīgiem izteikti līdzjūtību, viņas izbērnā vai lāstīngā: Ilga laimīga, kā saulīte starojāja sēdēja gultā un zīdīja Jānti ar krūti. Mazais tārpiņš omulīgi cīlāja kājeles.

Turpmākajās naktīs Plaisiņu Lavize un viņas Adams vāreļa gulēt pavīsam mierīgi.

Apavu izstādē Kuldīgā



Nesen Kuldīgas rajona universālveikala apavu sektorā noslēdzās apavu paraugtirdzniecība. Vienlaikus pircējiem bija dota iespēja izvēlēties sev piemērotus apavus noteiktajā apavu izstādē. Organizējot izstādi un paraugtirdzniecību Kuldīgas universālveikalā, apavu fabrikas un Rīgas vairumtirdzniecības bazes vēlreiz pārliecinājās par atsevišķu apavu modeļu lielo pieprasījumu no pircējiem. Reizē arī konstatēja apavu mazo numuru pārpilnību, kad tani pat laikā trūkst lielākie izmēri. Sevišķi liels pieprasī-

jums bija sieviešu vasaras apaviem, taču apavu rūpniecības uzņēmumi vēl vienmēr tos ražo nepietiekošā daudzumā.

Izstādes un paraugtirdzniecības laikā strauji palielinājās universālveikala apavu sektora apgrozījums, kas jau pirmajā dienā pārsniedza 84.000 rubļu, parastā dienas apgrozījuma 12.000 rubļu vietā, bet trijās izstādes dienās apgrozījums sasniedza pāri par 160.000 rubļu.

P. Gulbinskis,
rajona patērētāju biedrību savienības valdes priekšsēdētājs

Aizrādījums

Šā gada 3. un 4. jūnijā no plkst. 9—17 Kuldīgas rajona veterinārā slimnīcā (Kalmuižā) tiks izdarīta liellopu pārbaude uz tuberkulozi un brucelozi.

3. jūnijā jāpieved visi liel-

lopi, ietilpstotši I, II un III namu pārvaldes robežās.

4. jūnijā—ietilpstotši IV, V un VI namu pārvaldes robežās.

Jāpievied obligāti visi liellopi, nepārbaudītiem tiks aizliegta ganīšana kopganībās.

MICHAILS ŠOLOCHOVS

CILVĒKA LIKTENIS

(S T Ā S T S)

(10. turpinājums)

Bet pulkvedis iesmējās, uzstā man uz pleca: „Kāds no tevis karotājs, ja tu tikko uz kājam turies? Šodien pat nosūtīšu tevi uz hospitalu. Paātrsties tevī tur, uzbaros, pēc tam mājas pie ģimenes uz mēnesi atvaļinājumā atbrauks, bet kad atgriezies pie mums, — paskatīsimies, kur tevī nozīmēt”.

Pulkvedis un visi virsnieki, kas atradās viņa blindažā, sīsnīgi atvadījās no manis, paspieda roku, un es iznācu ļoti savļņots tāpēc, ka pa šiem diviem gadiem biju atradinājies no cilvēciskās izturēšanās. Un ņem vērā, brāli, ka vēl ilgi, kā tik nācās ar priekšniecību sarunāties, pēc ieraduma nevilus ierāvu galvu plecos, it kā baidījies vai, ka tik man neiesistu. Lūk, kā izglītoja mūs fašistiskajās nometnēs...

No hospitala tūdaļ aizrakstiju Irinai vēstuli. Aprakstiju visu īsumā, kā biju gūstā, kā izbēgu kopā ar vācu majoru. Un pasaki viens cilvēks, no kurienes mani radās šī bērnišķīgā līdīšanās? Nenocītos taču, pazīņoj, ka pulkvedis solījis stādīt mani priekšā apbalvošanai...

Divas nedēļas gulēju un ēdu. Est dāva mazām devām, bet blēži, citādi, ja ļautu ēst cik patīk, es varētu nolīkt karoti, tā doktors telca. Uzkrāju spēkus pietiekami. Bet pēc divām nedēļām pat kumosu mutē ņemt nevarēju. Atbildes no mājām nav, un mani, jāatzīstas, pārņēma ilgas. Ešana ipratā nenāk, miegs no manis bēg, visādas nelabas domas galvā zo-

gas... Trešajā nedēļā saņēmu vēstuli no Voronežas. Bet raksta ne Irina, bet mans kaimiņš, galdnieks Ivans Timofejevičs. Nedod dievs nevienam šādas vēstules saņemt!... Paziņoj viņš, ka vēl četrdesmit otrā gada jūnijā vācieši bombardēja aviācijas rūpniecību, un viena smagā bumba trāpīja tieši manu mājiņu. Irina un meitas tai laikā bija mājās... Nu, raksta, ka no viņām pat pēdas nepalika, bet mājeles vietā — dzija bedre... Tai reizē nelasīju vēstuli līdz galam. Acis satumsa, sirds sažņaudzās kamolā un nekādi neatlāzās. Apgūlos mazliet gulēt, nedaudz pagulēju, izlasīju līdz galam. Raksta kaimiņš, ka Anatolijs bombardēšanas laikā bijis pilsētā. Vakarā atgriezās cieņā, paskatījās uz bedri un naktī atkal aizgāja uz pilsētu. Pirms aiziešanas pateicis kaimiņam, ka lūgs, lai viņu kā brīvprātīgo nosūta uz fronti. Lūk, arī viss.

Kad sirds atlaidās un ausis ieskanējās asinis, es atcerējos, cik grūti manai Irinai bija atvadīties no manis stacijā. Tātad jau toreiz sleivišķa sirds viņai pareģoja, ka mēs ar viņu šai pasaulē vairs neesatīsimies, bet es viņu toreiz atgrūdu... Bija ģimene, sava māja, tas viss veldojās gadiem, un viss sabruka vienā mirklī, paliku viens.

Domāju: „Vai tik mana nelzdevusle dzīve nerādījās man tikai sapnī?” Bet gūstā es gandrīz katru nakti, pie sevis protams, gan ar Irinu, gan ar bērniem sarunājos, uzmundrināju viņus, gan jau atgriezušos, mani dārgie, neraizējoties par mani, es — stiprs, es izdzīvošu, un atkal mēs visi bū-

SPORTS

Ceļojošais kauss

— Vai šodien iesim treniņos? — jautā finieru fabrikas „Vulkans” DOSAAF pirmorganizācijas izlases komandas šāvējs galdnieks Voldemārs Upenieks.

Domīgi ir arī pārējie šāvēji. Varbūt atlikt šīsdiēnas treniņu? Sasaldēties vēl un galu galā nebūs nekāda labuma. Taisni kā par spīti, gatavojoties sacīkstēm, saule aizsegusi vaigu un pūš tik skaudrs ziemelis, ka jūtama nav vasaras elpa, bet gan drīzāk rudens tuvošanās.

Jautājumu kā parasts izšķir priekšsēdētājs kalējs Leonīds Jansons: — Mēs nedrīkstam pārtraukt treniņus. Nākošajā svētdienā kausa izcīņa!

— Pareizi, — piebilst finieru krāvējs un viens no labākajiem izlases šāvējiem Arturs Kuncitis. — Bez neatlaidīga treniņa uz kausu nav ko cerēt.

Vējš dzenā acis smiltis, stindzina šāvējiem pirkstus (aukstais pavasaris liek sevi sajūt), taču ieradusies visi, visiem rūp fabrikas un komandas gods.

— Olgai atkal septītnieks! — pie binokļa, ziņojot katra šāvienu rezultātu, nervozē lobītājs Mārtiņš Mauriņš. — Virziens: uz deviņiem!

Nākošais šāviens izdarīts atkal gandrīz tai pašā vietā.

— Piecus pagriezienes pa labi! — nokomandē Jansons.

Bet tagad jau lodes ārda mērķa centru.

Tā ar visiem, kamēr rezultātu atzīme nav zemāka par 85 punktiem no iespējamajiem simts.

Un, lūk, 26. maijs, apmākusies, auksta diena. Tūlī iz-

šķirsies ceļojošā sudraba kausa liktenis.

Komandas mazliet nervozē. Pārstāvji komandas locekļiem dod pēdējos norādījumus, izdara atzīmes uz ieskautes mērķiem.

— Pirmā maiņa uz ugunsliņijas, soļos marš! — skan ugunsliņijas tiesneša Ādamsona komanda.

Katram šāvējam blakus novērotājs. Rīb pirmie šāviņi, parādas trāpījumi. Īsas un asas ir korigētaļu komandas, saspīdētāji rit minūtes. Kura komanda uzvarēs?

Pirmās divas kārtas vulkaniešiem ir neveiksmīgas: astoņdesmit pieci un septiņi iegūtie punkti viņus ierindo tikai trešajā vietā. Tad šauj tvaika saimniecības priekšnieks Arkadijs Solovjovs: viņa rezultāts 92 punkti.

Pārējie komandas dalībnieki spiež Arkadijam roku: kā nekā rezultāts atbilst trešajai sporta klasei, bet komandu vērtējumā tas palīdzējis vulkaniešus izvirzīt turnīra vadībā.

Pēdējā kārtā. No „Vulkans” komandas šauj Olga Vanaga. Jau liekas, ka cerības uz kausu ir veltas. Treniņos viņas labākais rezultāts bija 84 punkti, bet tagad, lai komanda izcīnītu pirmo vietu, ar to nepietiek. Jau Kuldīgas tūku fabrikas un Ceļu ekspluatācijas 12. rajona komandu pārstāvji zīlē sev uzvaru, taču pāragri. Olga Vanaga beidz šaut, bet uz rādītāja dēļa galvenais tiesnesis Šķipsna atzīmē rezultātu 88 — tieši tik daudz, lai „Vulkans” komanda ar 526 punktiem no 600 iespējamajiem izcīnītu pirmo vietu un Kuldīgas rajona DOSAAF ceļojošo kausu. E. Hiberners

Jaunumi

zinātnē un tehnikā ārzmēs

Naudas viltotāju, zagļu un bandītu darbība kapitalistiskajās valstīs arvien redzot pieņemas tik plašus apmērus, ka ar šīm briesmām nopietni jā-rēķinās. Kā gan citādi izskaidrot faktus, ka cīņā pret blēžiem un bandītiem paredz iesaistīt jaunāko fizikas sasniegumu — atomenerģiju?

Viltotu naudu izgatavo tik prasmīgi un tik lielos daudzumos, ka atklāt to kļūst arvien grūtāk. Tāpēc vairāku valstu valdības atzinušas par nepieciešamu ieviest jaunas atzīmes uz naudas zīmēm. Krāsai, ko lieto kupras iespiešanai, pievienos nekaitīgu daudzumu radioaktīvā oglekļa. Nelielas devas pilnīgi pietiks, lai speciali radioaktīvo daļiņu skaitītāji nekļūdīgi atšķirtu īsto — iezīmēto, naudu no viltotās.

Blēži zaudēs iespēju izlaist savu viltus produkciju, jo radioaktīvās vielas savas ārkārtējās bīstamības dēļ atrodas stingrā valsts pārziņā un privātas personas nekādā gadījumā nevar tās izmantot.

Radioaktīvi iezīmēt var ne tikai naudas zīmes, bet arī dažādas vērtslīetas, kas ievērojami atvieglos zagšanas un laupīšanas gadījumu izmeklēšanu.

Taču nevar neatzīmēt, ka, lai cik saprātīgi šie paņēmieni, tie tomēr neiznīcinās augošās noziedzības lēmeslus, kuri slēpjas pašā kapitalistiskajā sabiedrībā, tās būtībā un raksturā.

kā braucu kopā ar apakšpulkvedi lielajā mašīnā, kā izkluvām caur drupām piegrievušām ielām, miglaini atceros karavīru ierindu un ar sarkanu samtu apvilktu zārku. Bet Anatolijs redzu tāpat kā tevi, brāli. Plegāju es pie zārka. Mans dēls tajā gul un tai pašā laikā ne mans. Mans tas vienmēr smaidīgs, šaurplecināts zēns ar asu ādamābolu tievajā kaklā, bet te gul jauns, plics, skaists vīriņš.

Acis viņam puspievērtas, kā skatās viņš kaut kur man garām, man nepazīstamajā tālajā tālē. Tikai lūpu kaktiņos tā uz mūžu arī palicis kādreizējā dēļa smaidīgš. Tojkas, kādu es kādreiz pazīnu... Noskūpstīju viņu un atgāju sāpūs. Apakšpulkvedis telca runu. Mana Anatolijs biedri — draugi asaras noslauka, bet manas nelzraudātās asaras, redzams, sirdī liežuva. Varbūt, tāpēc viņa tā sār?...

Apglabāju es svešā, vācu zemē savu pēdējo prieku un cerību, salūteja mana dēļa baterija, pavadot savu komandieri pēdējā gaitā, un mani it kā kaut kas pārtūka... Atbraucu es savā daļā, patsevi nejuzdams. Bet te drīzumā mani demobilizēja. Kurp ņet? Vātītiem uz Voronežu? Neparkot! Atcerējos, ka Urjupinskā dzīvo mans draudzīgs, ko demobilizēja levalnojuma dēļ vēl zemā, — viņš kādreiz mani aicināja pie sevis, — atcerējos un atbraucu uz Urjupinsku.

(Turpinājums sekos)

Laika ziņas no 31. maija līdz 3. jūnijam

Latvijas PSR teritorijā ielaicīgs lietuss. Gaisa temperatūra dienā no +15°C līdz +20°C, naktī no +5°C līdz +10°C.

Redaktora v. E. Ādamsons